

عنوان مقاله:

موسیقی کناری در منظومه های زهره و منوچهر ایرج میرزا و ایرج و هوبره لاربن

محل انتشار:

پنجمین همایش متن پژوهی ادبی نگاهی تازه به سبک شناسی، بلاغت، نقد ادبی (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 19

نویسندگان:

عارف کمریشتی - استادیار زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد بابل

مریم سلیمان پور - کارشناس ارشد زبان و ادبیات فارسی.

خلاصه مقاله:

موسیقی، لازمه شعر است. چهار نوع موسیقی کناری، بیرونی، درونی و معنوی موجب خوشآهنگی و دلنشینی آثار ادبی منظوم میشود. موسیقی کناری بیشتر از دیگر انواع آن به چشم می آید؛ زیرا ردیف و به ویژه قافیه دو مولفه اصلی موسیقی کناری در هر بیت، آشکارند. پژوهش حاضر با روش توصیفی تحلیلی دو منظومه زهره و منوچهر ایرج میرزا و ایرج و هوبره لاربن - آخرین منظومه های غنایی کلاسیک ادبیات فارسی را مورد بحث و بررسی قرار داده و به این پرسش اصلی پاسخ میدهد که دلنشینی و روانی موسیقی کناری کدام منظومه بیشتر است و دلایل آن چیست یافته های پژوهش نشان میدهد از نظر ردیف، بسامد منظومه ایرج و هوبره در استفاده از ردیفهای فعلی و کاربرد افعال ساده، کوتاه و ربطی سبب یکپارچگی کلام و غنای موسیقی کناری شده است. از نظر قافیه، بسامد بالای سجع متوازی منظومه ایرج و هوبره نسبت به زهره و منوچهر که سجع مطرف در آن بسامد داشته، موسیقی کناری منظومه ایرج و هوبره را برجسته نمود؛ زیرا لزوم اشتراک وزن و حرف روی در سجع متوازی برخلاف سجع طرفم که تنها، حرف روی مشترک دارد موسیقی کناری منظومه را گوشنازتر و موزونتر کرده است.

کلمات کلیدی:

موسیقی کناری، منظومه زهره و منوچهر، ایرج میرزا، منظومه ایرج و هوبره، قاسم لاربن

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/761726>

